

Sygn. akt IV CSK 350/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku D. K.  
przy uczestnictwie W. K., E. K. i J. K.  
o wpis ograniczonego prawa rzeczowego,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 5 grudnia 2013 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania E. K. i J. K.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.  
z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek pozwalających na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołali się na nieważność postępowania oraz oczywistą zasadność skargi (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.).

Nieważność postępowania, o której mowa w skardze kasacyjnej, według skarżących miała miejsce przed Sądem pierwszej instancji. Zważywszy, że skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji, nieważność postępowania pierwszoinstancyjnego nie stanowi, w świetle przytoczonego na wstępie przepisu, przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Analiza akt sprawy nie uzasadnia również przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Ta przesłanka, jak wyjaśniono w orzecznictwie, ma miejsce wówczas, gdy stan sprawy wskazuje, że zaskarżone orzeczenie zapadło z takim oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, że jest to widoczne *prima facie*, li tylko przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Taka sytuacja w sprawie niniejszej nie ma miejsca.

Zgodnie z art. 626<sup>8</sup> § 2 k.p.c., sąd rozpoznając wniosek o wpis, bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Jeżeli podstawą wpisu są - jak w niniejszej sprawie - prawomocne orzeczenia sądowe, sąd wieczystoksięgowy, zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. jest związany ich treścią, nie może badać ich merytorycznej zasadności; bada jedynie,

czy zawierają dane konieczne do dokonania wpisu. Postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 23 września 1999 r. oraz z dnia 31 sierpnia 2012 r. stanowiące podstawę wpisu, spełniały wymagane ustawą warunki.

W tej sytuacji stwierdzić należy, że skarżący nie zdołali wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

aw

jw